

[Arne Melchior]

Ministeren sagde, hvis verden kommer til at gå af lave, eller sådan noget lignende, så . . . Jeg vil hævde, at verden er af lave ikke mindst i de retninger, hr. Arentoft har berørt, hvad ministeren nu valgte at svare på, men efter min mening svarede uacceptabelt på, ved at sige, at så kan vi ikke værge os. Det vil jeg hævde at vi kan. Per Hækkerup gjorde det i sin udenrigsministertid, at da der i forskellige europæiske lande, bl. a. i England, forekom forsøg på – endda gennemførelse af – diskriminering over for handelsselskaber, der havde jøder i deres bestyrelser eller som ledere, udsendte Per Hækkerup en udtalelse – han lod sig interviewe – hvori han sagde, at hvis noget sådant skulle forekomme i Danmark, så ville han fraråde de pågældende selskaber at lade sig binde af en sådan bestemmelse. Se, det var et standpunkt at tage. Jeg kan også godt forstå, hvis man ikke vil svare. Men hvis man svarer, at man ikke kan værge sig, så siger jeg, at det er urigtigt.

Ministeren er nu gået så langt ind i debatten, at vi ikke mindst i erindringen om, hvad der skete i Finland under en mellemstlig ministers besøg for nylig, og de udtalelser, der kom både fra hans og fra finsk side, må sige, at ministeren ikke over for folkettingen kan nøjes med at svare det, der er svaret her i dag. Personlig har jeg tillid til ministeren og statsministeren og regeringen og til, hvad man vil gøre i en sådan situation, men bragt så langt, som ministeren her har bragt sig, må vi altså have et mere klart svar.

(Kort bemærkning)

Lone Dybkjær RV):

Ministeren sagde, at man jo må handle hurtigt, fordi de, der sælger, gerne vil have klar besked med det samme, eller noget i den retning. Det var i hvert fald indholdet af det. Netop det var jo begrundelsen for, at aktstykket burde have været fremme på et tidligere tidspunkt, sådan at man havde haft rimelig tid til at tage stilling til dets indhold. Det er rigtigt, at vi vidste, det ville komme, men det er også rigtigt, at det afhænger en anelse af de konkrete formuleringer, om man ender med at sige ja eller nej.

Ministeren siger, at vi ikke er glade for den klausul, der er med hensyn til transport. Men det er jo ligegyldigt, om vi er glade eller

ikke glade. Det er realiteterne, der tæller. Det er jo realiteten, at der er kommet en transportklausul ind, og det er altså det, at vi skal give den præference, der er betænkeligt.

Så siger ministeren, at det måske ikke får så stor betydning. Men det er også rigtigt, at der vel ikke er enighed mellem energiministeren og industriministeren på dette felt, og det er jo også rigtigt – sådan siger rygtet i hvert fald – at industriministeren har anmodet om at blive inddraget i fremtidige aftaler, sådan at man også får hørt industriministrens udsagn. Det viser jo da, at der er andre ministre i regeringen, der ikke opfatter det helt så enkelt, som energiministeren gør.

Derfor synes jeg fortsat, der er grund til at diskutere de fremtidige aftaler og få lagt fast, hvad det er, vi gør, for der er modstrid imellem to ministerier i øjeblikket, og det er det ikke særlig acceptabelt at leve med.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Det er begrebet politisk pression, jeg prøver at bore i. Som ministeren sagde, er der altid politiske kriser, og det var derfor, jeg brugte udtrykket, at jeg nægtede at tro på, at man ikke havde diskuteret nogen form for politik.

Jeg er til gengæld imod, hvad hr. Arne Melchior sagde. Jeg var for en gangs skyld tilfreds med et svar, som ikke engang blev fremført arrogant; der blev forklaret ganske roligt og nøgternt, at selvfølgelig kan man da ikke som regeringsrepræsentant for et andet land opholde sig i flere dage og snakke med topfolk og ledende ministre osv. i et andet land, uden at der tales politik. Det var faktisk det svar, jeg forventede, og det fik jeg også, så det vil jeg da godt sige tak for.

Men arrogancen slog jo igennem alligevel, da ministeren sagde, at han ikke havde kommenteret mit første indlæg af medlidenhed. Jeg vil sige, at jeg foretrækker arrogancen fremfor medlidenheden, og så kan jeg da replicere ved at sige, at jeg har medlidenhed med ministeren.

Energiministeren (Poul Nielson):

Først til hr. Arne Melchior: det er oplagt, at regeringen ikke vil og ikke agter at påtage sig forpligtelser eller at indgå aftaler, hvori der er forpligtelser af den karakter, hr. Arne